

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I. Obedientia & patientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

quam efficit cum ipsa charitate: h puritatem scilicet cordis, conscientiam bonam, fidem non fictam, vt supra dictum est. Etiam confitentur Deum esse Dominum exercituum: charitate enim pugnat & vincit in eis, eò quòd dilectio sit fortis sicut mors: quæ triumphat de omnibus hostibus, qui bonæ gubernationi impedimentum apponunt. Quam ob causam Seraphini habebat sex alas, quarum duabus velabant corpora sua vsq; ad pedes, alijs duabus velabant caput, duabus autem, quas extensas habebat, volabant. Quæ (vt S. Bonauent. ait) significant sex virtutes, excellentes: in quibus summariè continentur omnes, quas posuimus in hoc Tractatu, pertinentes ad perfectionem Prælatorum in officio suo.

¶ §. I. Obedientia & Patientia.

DVÆ primæ alæ sunt duæ primæ filiæ charitatis: in quibus illa maximam suam excellentiam ostendit: obedientiam scilicet & patientiam: faciendo omnia, quæ Deus iubet; tolerando omnia aduersa, quæ ille permittit cum magna in vtriusque animi fortitudine. Duabus hæc alis tegere debet Prælatum corpus suum vsq; ad pedes; illæ enim esse debent præcipua ipsius vestis, & ornatus, quibus personæ suæ auctoritatem; doctrinæ opinionem; ministerio honorem adfert; proximos ædificat, subditis præbet bonum exemplum, redditque se omnibus venerabilem & amabilem; & illi valde confidenter ad ipsum accedunt, & magna cum securitate sequuntur: sequentes enim eum, ipsum Christum D. N. sequuntur: qui vt dicit Apostolus, a didicit ex ijs quæ passus est, obedientiam, hoc est, patientiam didicit obedire; & obediendo didicit pati. Imitatio autem in vtraq; hac re (ait S. Bonauentura) finis est gubernationis. Rector, inquit, studere debet, vt sibi commissos faciat Christiformes, sicut dixit Apostolus: imitatores mei estote, sicut & ego Christi. His alis tegit etiam corpus suum, quod instar thoracis protegunt, & in tentationibus, & pugnis Dæmonum, & hominum huius mundi, ac subditorum furentium, & tumultuantium tuentur: qui enim fortitudinem habet ad obediendum ac tolerandum, non potest ab huiusmodi lædi. Eisdem etiam protegit ac defendit corpus mysticum Ecclesiæ suæ, & gregis sibi commissi: quem mouet & allicit vt eius vestigia sequatur: quia sic e forma factus est gregis (vt ait S. Petrus.)

Alia obedientiæ est primogenita charitatis. Nam d qui diligit me (ait Christus D. N. sermonem meum seruabit; & e qui seruat verbum eius (ait S. Ioannes) verè in hoc charitas Dei perfecta est. Ac propterea ait S. Dionysius Seraphinos apparere cum alis, & stantes: ad significandam promptitu-

h1. T. m. 1.

5. c. 1.

c. 1.

1. Cant. 8. 6

Opus de sex
aljs Serap.

a Heb. 5. 8.

b1 Cor. 11. 1

c1. Pet. 5. 3
d Io. 14. 23

I

Coelestis Hi-
erarchia. 15

dinem & velocitatem, qua ad diuinam voluntatem exequendam sunt parati.

H A E C ala tot habet plumas, quot sunt virtutes adiuuantes ad obtemperandum cum hac promptitudine, velocitate, & integritate, omnibus legibus, Diuinis, & Ecclesiasticis, ac præceptis omnibus ad Prælati officium spectantibus.

f Psal 102.
20.

Q V O D exercere debent cum ea velocitate, qua fulgura & fulmina apparere solent; & sicut f Angeli qui sunt potentes virtute facientes verbum ipsius Domini ad audientiam vocem sermonum eius: hoc est in momento, quo D E V S aliquid iubet, illi exequuntur. Hæc obedientia est præcipua ala boni Prælati: de quo canit Ecclesia: *Ecce Sacerdos magnus, qui in diebus suis placuit Deo, & inuentus est iustus. Non est inuentus similis illi, qui conseruaret legem excelsi.* Verè enim Sacerdos est magnus omnibus modis. Magnus in dignitate, & omnibus suis ministerijs, magnus in sapientia tanquam omnium Magister; magnus ipse sanctitate coram Deo & hominibus; magnus in cordis ingenuitate & magnanimitate ad insignia & grandia facinora aggredienda contemnens ex toto corde honores; magnus in magnificentia, quia largitur quicquid habet, nihili faciens diuitias; & præ omnibus magnus: quod in diebus suis placuit Deo: omnia sua opera facit semper, non vt hominibus placeat, aut magni ab eis fiat, nec, vt sibi ipsi placeat, & appetitui seruiat: quia totum id reputat vilitatem; sed vt soli Deo placeat in rebus omnibus, in quo solo totam suam magnitudinem, & amplitudinem collocat.

Ex. c. 44. &
45. Eccl.

E X quo prouenit, vt inuentus sit iustus: nam omnes subditi, qui eum quærunt, semper iustum inueniunt in suis verbis, & operibus: ita vt nulli inferat aliquam iniuriam, neque magnam, neque paruum: quia summè odit quamcunque iniustitiam, & peccatum: & gloriatur in eo, quod erga omnes seruet æqualitatem, tribuens vnicuique subdito, quod iustum est. Et eo vsque peruenit eius magnitudo: vt non sit inuentus similis illi qui conseruaret legem excelsi: hoc est inter omnes, qui subiacent eius potestati, nullus ei similis inuenitur, qui Dei legem sicut ipse custodiat: quia omnes suos subditos excellit in obedientia, & custodia diuinæ legis: omnem adhibens diligentiam, ne vel in vno lota deficiat: bene memor, quod g *qui soluerit vnum de mandatis Dei minimum, est minimus; qui autem fecerit & docuerit ea custodire, magnus vocabitur in regno calorum.* Qui cum sit in omnium oculis magnus ipse tamen iudicat se aliqua laude indignum. Quæ magnitudo valde est admiranda: qua reliquæ magnitudines conseruantur: eò quòd rara sit he-

g Matth. 5.
19.

mil.

militas, vbi ad sunt tot honores: quia tenet locum inter alios altiozem, & tamen in corde suo elegit locum infimum; sicut capite quarto dictum est.

Ex quo fit vt perfectus Prælatas, speciatim in Religionibus, debeat in obedientia eminere; & in obseruatione omnium legum & constitutionum, quæ reliquos in sua Ecclesia, aut Religione obligant: ita vt non ipse dispenset secum, aut eximat se ab aliqua lege: nisi legitima adsit causa; quæ si adesset in alijs, ipse eos à tali obseruatione eximeret. Et quamuis ipsemet leges, ordinationes seruandas ab alijs instituerit; ac propterea ipse sit super alios: debet tamen ipse eandem custodire, ob exemplum, ædificationem, & alacritatem subditorum in earum obseruatione: Eum in modum, quo verbum Diuinum cum factum fuit homo, voluit antiquam legem custodire, quam ipsummet toti populo tradiderat, non se eximens ab ea. Quod si hoc ipsum commendat Secularibus Principibus, vt secundo Tomo est dictum, quanto magis id facere debent Principes & Pastores Ecclesiæ? Et hoc modo intelligendum etiam est, quod Ecclesia. sticus dixit: *h rectorem te psuerunt? esto in illis quasi vnus ex ipsis*, seruando scilicet leges & ordinationes, quas illi seruant. Denique adeo debet esse obedientiæ addictus: vt in eo ipso quod iubet, etiam obediat. Iubendo semper non pro suo arbitratu & gustu, sed prout Deus & ratio ipsa dicit, & vult, vt ipse iubeat; obseruatis omnibus, quæ prudentiæ leges circa modum præcipiendi statuunt: & hoc vocatur iubere, & præcipere etiam obediendo.

HVIC obedientiæ alæ accommodari debet ala patientiæ. Quemadmodum enim auis non potest benè cum vna sola ala volare: ita non poterit benè Prælatas obedire, nisi nouerit simul patienter sustinere: nam ipsum sustinere fit facilius, si fiat, vt obediatur Domino: qui mittit aduersa, & iubet ea patienter ferri. Cuius alæ plumæ sunt virtutes; quæ spiritum exornant & componunt in rebus aduersis; nam fortitudo repellit timores, & magnum ostendit animum contra pericula rerum horrendarum, non prætermisso interim eo, quod alias fieri debet. Constantia est firma in aduersis, propter quæ non flectitur; mansuetudo iras cohibet insurgentes contra eos, qui molestias inferunt. Longanimitas diu expectat leuamen molestiarum, quæ inferuntur; neque defatigatur labore, & molestia, etiam quæ diu duret. Perseuerantia autem efficit, vt in cæptis persistat vsque ad finem officij, aut etiam ipsius vitæ. Cum his omnibus pennis ac virtutibus volat patientia, in tolerantia rerum aduersarum, & executione operam acerborum, & grauium: non deficiendo ob tristitias in anima exurgentes: quas interdum ita reprimat,

vt gau

Tract. 4.
c. 5.

h Eccl. 31. 1.

vt gaudeat in tribulationibus, & aduersitatibus, quas tolerat in sua gubernatione: etiam si multae sint, & graues: cum in modum, quo id explicamus capite octauo, vbi omnes posuimus: quibus solum nunc addimus, quod patientia sit vna ex alis Seraphinorum: eod quod sit valde propria charitatis: de qua dicit Apostolus, quod sit *patientis*; & in Cantibus dicitur: quia *fortis est vt mors dilecti, & dura sicut infernus amulatio*: habet enim humeros ad ferenda onera grauissima; & horrendos dolores tolerandos, vt placeat ei, quem diligit. Vt insinuauit Apostolus, cum dicit: *optabam ego anathema esse a Christo pro fratribus meis*. O quam est heroica charitas, quae sponte se offert, vt Christi praesentia ad tempus careat, & pariat, si opus erit, dolores quasi inferni, vt fratres suos liberet a peccato! Cogitet igitur Praelatus: officium suum esse instar crucis cuiusdam quam Dominus noster eius humeris imponit, confectam ex omnibus pœnis ac difficultatibus ipsi gubernationi annexis: quam quotidie portare debeat cum magna patientia, sequens vestigia Saluatoris, qui nam tulit multo grauiorem. Et quotidie habet etiam suum calicem plenum acerbis, quas gubernatio secum adfert. Nec est subditus, qui non aliquam amaritudinem ipsi offerat: quas omnes haurire debet, vt imitetur Dominum illum, qui dixit: *in potest bibere calicem quem ego bibo?*

§. II. *Zelus & Compassio.*

ALIAE duae, perfectorum Praelatorum alae sunt aliae duae charitatis filiae: *Zelus* scilicet iustitiae aduersus peccata; & *misericordia* siue *commiseratio* miseriarum subditorum. Quae etiam videantur sibi inuicem repugnare, non tamen ita est: quia sorores sunt, filiae eiusdem matris; & altera alteram iuuat in suis actionibus. Nam (vt S. Gregor. ait) disciplina vel misericordia multum destituitur, si vna sine altera teneatur: sed erga subditos suos inesse rectoribus debet, & iuste consolans misericordia, & pie saeuens disciplina a *miscendo* scilicet *vinum & oleum* vt vulnera curentur infirmi.

HAEC duae alae vsui esse debent Praelato ad contegendum caput, & instar clypei ad illud defendendum. In illis enim consistit personae eius securitas: quia omne eius periculum oritur ex defectu Zeli iustitiae: quia nimium propendet ad molliciem; aut ex defectu commiserationis: quia nimium ostendit rigorem. Praelatus portat onus subditorum super caput suum, eum in modum quo dixit Dauid: *imposuisti homines super capita nostra*, vt autem caput tanto onere non laedatur: necesse est illud contegere duabus his alis, *Zeli & misericordiae*: vt sic onus ipsum alleuiet. Quae alae sunt in altum erectae: eod quod Zeli & compassionis intentio semper debet ad fines caelestes ac diuinos eleuari; nec inclinare ad terrenos, & mundanos, qui

i. i. Corin.
13.4.
k Car. 8.6

l Rom. 9.

m Marci.
10.38.

n. p. Pasto-
ral. c. 6.

a Luca 10.
34.

b Psal. 15.12